

Poština plačana
v gotovini

NAŠA ZVEZDA

LETO 1933-1934

FEBRUAR

LETNIK III. ŠTEV. 6

»Naša Zvezdica«, dijaški kongregacijski list, III. letnik. V šol. letu 1933/34 bo izšel v desetih številkah vsakega 15. dne v mesecu. Naročnina za dijake 18 Din, za nedijake 25 Din. Posamezna številka 3 Din. Za Avstrijo 3 šil., za Italijo 7 lir.

Založnik in izdajatelj: Vodstvo dijaških marijanskih kongregacij v lavantinski in ljubljanski škofiji. Za založništvo in uredništvo odgovarja dr. Jože Pogačnik.

Uredništvo: Rokopise pošiljajte dr. Ignaciju Lenčku, št. Vid nad Ljubljano, Zavod sv. Stanislava.

Uprava: Ljubljana, Križanke — Napoleonov trg 1 — Ček. nak. 16.098.

Tisk in klišeeji Jugoslovanske tiskarne v Ljubljani (K. Čeč).

Vsebina 6. štev.:

12. februar (Dr. I. L.) — Karitas (Dr. I. L.) — Sveta Elizabeta (pesem, Lojze Jože Zabkar) — Učenec, ki ga je Jezus ljubil (J. Pavlin) — Uničen cvet (prof. P. Kovačič) — O postu (Zdenka) — Večerni psalm (pesem, Jože Cukale) — Katoliški študent in Brezmadežna — Nebeški ljudje (dr. Engel — Čel) — Alfredov dnevnik: Moja skrivnost (Weiser — Božič) — Po potih ljubezni — Povsod Boga — Kongregacijski Obzornik

---

„Sneženi mož“. Za rešivce, ki so poslali pravilne odgovore, smo pripravili 150 koledarčkov. Če ga kdo doslej ni prejel naj ve, da je zaloga pošla in več ne moremo postreči s koledarčkom.

Spričevalo. Stanko, živahen in nedolžen deček, star kakih dvanajst let, je prišel domov na božične počitnice. Pred svetim dnevom je iz zavoda, v katerem je studiral, prišlo spričevalo o njegovem vedenju in napredku v zavodu. Oče in mati sta ga z veseljem prebrala, a Stanku ga nista pokazala. Ko so se zvečer zbrali pri božičnem drevesu, je ležalo pod njim Stankovo spričevalo. — Deček ga je prebral z radovednim strahom. Pod spričevalom so bile besede, ki jih je napisal prefekt: Stankov božični dar staršem! Ko je Stanko te besede prebral, je zardel v obraz, nato se je obrnil k staršem in jih poljubil. Čutil je, da je njegovo spričevalo res najlepši božični dar za starše.

Prava ljubezen. Neki hlapec, pravi neka dogodba, ni bil pošten, svojemu gospodarju je izmikal razne stvari. Gospodar je slutil. A tudi hlapcu se je zdelo, da gospodar ve za njegovo nepoštenost. Da bi se izognil neprijetnostim, je šel h gospodarju in mu rekel, da želi iti v drugo službo. Gospodar pa mu je odvrnil: »Dragi, vem, zakaj me hočeš pustiti: kradel si moje imetje. A jaz te ne pustim. Kajti potem bi ti tudi drugod kradel in tako prišel v ječo. Zato boš ostal pri meni, jaz pa si bom prizadeval, da te bom te napake odvadil.«

Sv. Peter Klaver je bil v Kartageni v Južni Ameriki apostol suznjev, ki so jih prepeljavali iz Afrike. Ko je prišla ladja s suznji, je vzel okrepečila in druge stvari ter pohitel na ladjo, kjer je vse razdelil. Bolnike je sam nosil z ladje. Preskrboval jim je hrano, jim stregel, dajal zdravila, obvezoval rane. Čim bolj so bili zapuščeni, s tem večjo ljubeznivo jim je pomagal. Ljubeznivo je tolažil jetnike v ječah, na smrt obsojene je osrčeval do zadnje ure. Sam se je odpovedal vsem ugodnostim, da je mogel postati suženj suznjev. Tudi je veliko molil in se zatajeval. Zato je pri svojem delu imel toliko uspeha, da je krstil nad 300.000 poganov.

»Kraljica!« — Tako je usmiljeno sestro imenoval neki umirajoči gobavec. Prebival je v borni koči. Noge so mu že odgnile, prsti na rokah so mu že odpadli. Veliko je trpel, a ni tožil. Pripravljal se je na sv. krst in se ga zelo veselil. Misiionar in sestra sta skozi luknjo zlezla v kočo. Med sv. krstom je pogumna sestra držala svečo za bolnika pri njegovi roki. Ko je bil sveti obred končan, se je umirajoči ozrl na sestro in zašepetal: »O, Mofumahali! — O, kraljica!« Res, nevidno krono nosijo te močne, nesebične žene, ki so zapustile domovino, očeta in mater ter vse, da bi življenje posvetile trpečim poganom.

Čeprav svet v celoti napreduje, mora vendar mladina vedno od kraja začeti.
(Goethe.)

Po čem najbolje spoznaš samega sebe? Če vidiš na sebi mnogo mnogo več napak kakor pa na drugih.
(Hebbel.)

III. letnik

1933-34

6. števil.

12. februar

Vsaj na kratko se spomnimo tega našega rimsko-katoliškega praznika, praznika Kristusovega namestnika na zemlji, najvišjega duhovnika, našega vodnika, učitelja in pastirja, našega sv. očeta. Kolikor besed — toliko vzrokov našega praznovanja.

Niso namreč te besede samo častni naslovi, brez notranje vsebine, brez pomena. Resnične so: vsaka nam pove, razkrije, kaj papež v resnici je, in sicer ne sam zase, brez ozira na nas, ampak prav za nas: naš učitelj, naš pastir, naš oče. Resnične so: zasidrane v katoliškem verskem nauku in zato del naše vere, našega prepričanja. Kristus je ustanovil le eno »svojo« Cerkev; postavil ji je sv. Petra za vrhovnega poglavarja in učitelja — in ravno isti svoji Cerkvi je dal sv. Duha, da jo vodi, da jo »uči vso resnico« (Jan.). V isti Cerkvi, kjer je papež, je tudi sv. Duh, in sv. Duh govori po njem vso resnico, po njem uči in vodi sv. Cerkev. Iz tega pa izvira naša vera in naše zaupanje v sv. očeta, v njegove besede, ki so nam več, mnogo, specifično več kot naše lastno mnenje, ali pa mnenje drugih ljudi.

Z isto Cerkvijo, ki ji je papež vidna glava, bo Kristus-Bog ostal vse dni do konca sveta: »papež jo vodi, a njega samega vodi, mu stoji ob strani sam ustanovitelj Cerkve, ki je in ostane vedno pravi krmar mistične ladje« (Pij XI.). Ta pravi krmar nas opominja: »Kaj se bojite maloverni?« Ne bojimo se, ni nas strah, zaupamo, verujemo.

Ta naša vera je živa; zavedamo se teh resnic in se ravnamo po njih! Zato smo pokorni Cerkvi, predajamo se njenemu vodstvu, poslušamo papeževe besede in navodila. To hočemo vedno poudarjati! Pa kako je z nami? Ali res slišimo papeževe besede in navodila, jih poznamo, se zanimamo zanje, jih studiramo? Ni dolgo, kar je sv. oče v nagovoru na dijake iz Južne Amerike povdarjal in priporočal studij okrožnic: »V teh okrožnicah božja Previdnost oživlja in vzdržuje božje učiteljstvo, ki ga je izročil Jezus Kristus svoji Cerkvi; tu se podajajo modra navodila za pravo življenje, ki naj bo bogato resničnih dobrot; v njih se neprenehoma poučuje in razlaga resnica, zlasti z ozirom na današnji položaj v svetu. Enciklike in drugi najodličnejši in najvažnejši dokumenti povedó, kako je treba misliti in delati glede vere in npravnosti, v socialnih vprašanjih, v vsem zasebnem in javnem življenju in življenju narodov. Marljiv studij tako visokih naukov, teh besed resnice, bo nujno vedno v najvišji meri koristen« (Oss. Rom. 30. dec. 1933). To je prava pokorščina: ne samo: sprejem vse, kar uči sv. Cerkev — ampak tudi: hočem vedeti, kaj uči, spoznati njen nauk, da ga uresničim pri sebi, nato pa, da ga razširjam in branim.

Ne smemo pa pozabiti na važen temelj te prave pokorščine sv. očetu: na duha ponižnosti in skromnosti! Mlad človek največ zaupa sebi, vse kliče

pred svoj forum, sam hoče vse vedeti, vse reformirati. V navodilih drugih vidi le nasprotovanja, oviro, vidi mejnike, ne pa kažipote! Tudi sv. Frančišek Asiški je bil reformator tedanje dobe. Giotto je naslikal sanje tedanjega papeža: sv. Frančišek podpira s svojimi rameni Lateransko baziliko, simbol vesoljne Cerkve. S svojo reformacijo je res podprl Cerkev, ker je bil tudi kot reformator ponižen in pod vodstvom Cerkve. Dejal je: »Pojdimo torej k naši materi, sveti rimski Cerkev, da povemo papežu, kaj je Gospod po nas začel delovati, zato da po papeževi volji in njegovi zapovedi nadaljujemo, kar smo pričeli.« Vodstvo Cerkve nam more le koristiti, nam kaže pravo pot in nas varuje usodepolnih zmot in napak.

V istem duhu ponižnosti bomo rešili vse konflikte med naukom in navodili sv. očeta, in pa med svojim mnenjem. »Zakaj tako? Ali ne bi bilo drugače bolje, tako kot mislim jaz, kot mislijo drugi?« Ko je Leon XIII. radi ropa cerkvene države prepovedal italijanskim katoličanom aktivno sodelovanje v politiki, ga mnogi niso ubogali! Ravnali so se raje po svojem mnenju. Contardo Ferrini, vseučiliški profesor in eden največjih znanstvenikov-juristov prejšnjega stoletja, pa je ubogal papeža. Zakaj? »Prvič zato« — je dejal — »ker ima papež na razpolago vse drugačna sredstva za osvetlitev položaja kot mi, privatniki; dalje: ker mu tudi v takih stvareh stoji ob strani Bog, ki ga vodi; in končno: ker mu tako izkažemo dolžno pokorščino in mu ne oviramo izpeljave nam neznanih načrtov.« To je duh prave, nadnaravne in ponižne pokorščine.

»Kaj pa, če se papež, kadar govori auktoritativno, a vendar ne nezmotljivo, v tem morda le moti?« Na to bojzljivo in nezaupno vprašanje je odgovoril že veliki konvertit — kardinal Newman: »Z Belarminom pravim: papežu moramo biti pokorni, bodisi da je v svoji besedi nezmotljiv ali ne. Prav nič dobrega ne more priti od nepokorščine. Tudi če bi bila kdaj papeževa dejanja in njegova navodila napačna, njegova razmišljanja kriva, njegovi svetovalci polni zvijače in prevare — a ko govori izrecno in auktoritativno, govori takó, kakor Gospod hoče, da govori in vse nepopolnosti in napake posameznikov bo Bog vodil prav do tistega namena, ki ga hoče doseči (kakor vodi tudi dejanja slabih ljudi in sovražnikov Cerkve); zato pa velja vedno papeževa beseda in blagoslov je v pokorščini, nikdar pa v nepokorščini.«

Le tako pojmovana pokorščina, ki temelji na nadnaravnem gledanju Cerkve ter njene avtoritete in pa na skromnosti in ponižnosti — je prava pokorščina: svobodna, dejanska, močna. Taka pokorščina je spoštovanje in vdanost Cerkev; je tisto, kar imenujemo: sentire cum Ecclesia, čutiti, živeti s Cerkvijo, to pa ni nič drugega nego ljubezen do Cerkve, ljubezen do sv. očeta. Ta ljubezen je podlaga in obenem sad prave pokorščine.

Windhorst, veliki branitelj Cerkve v nemškem kulturnem boju, je 15. maja 1876. v pruskem deželnem zboru dejal: »Ne, gospodje poslanci, vez, ki v Cerkvu veže papeža, škofo, duhovnike in laike, ne temelji na sili, ampak na prostovoljni trdni verski zvestobi in medsebojni ljubezni. Take vezi pa ne boste mogli nikdar raztrgati.«

Skrbimo za tako močno vez! Pij XI. je slovesno zatrdil, da nas, Slovence, ljubi! Tudi mi ga ljubimo! Zato pa sklenimo v tem jubilejnem letu odrešenja z razumom in srcem: Prope Romam semper!

Dr. I. L.

Predvsem je potrebno eno: da so kristjani enotni v mišljenju, hotenju in delu.

(Leon XIII.)

Če se jih mnogo moti, zaradi tega zmota še ne postane resnica.

(Hieronim.)

Karitas

Veliki nemški škof Kepler je na nekem zborovanju Krščanske karitativne zveze dejal: »Prišli smo, da se poklonimo kraljici, kraljici prav posebne vrste: služabnica je vseh — in vendar vsem zapovedujoča gospa, dekla najnižjih in najmanjših, in vendar kneginja; popolnoma revna, in vendar deli s polnimi rokami, vladarica je velikega kraljestva, ki se razteza po vsej zemlji, a to kraljestvo se imenuje: uboštvo, revščina, beda.«

Tej kraljici smo se poklonili v Mariboru in v Škofji Loki in stopili v njeno službo. Ne pozabimo tega! »Kongreganisti hočemo v ospredje svojega dela postaviti vzgojo za duha krščanske karitas, da izidejo iz nas apostoli dobrotelnosti.« Tako smo dejali v 3. resoluciji. In dekleta ste sklenile podobno: v službi te kraljice hočete biti v družini in »v službi sploh, kakor svetli in topli sončni žarki.«

Sončni žarki, kajti karitas je po svoji naravi sonce: ljubezen, nič drugega kot ljubezen do bližnjega iz ljubezni do Boga, radi Boga. To je bistvo krščanske karitas, to je podlaga vsakega karitativnega dela. Učna knjiga o njej pa je sv. pismo novega zakona, od prve do zadnje strani.

Odpri evangelijske sv. Mateja pogl. 22: »Ljubi svojega Boga z vsem srcem in vso dušo in vsem mišljenjem. To je največja in prva zapoved. Druga pa je njej enaka: Ljubi svojega bližnjega, kakor samega sebe. Na teh dveh zapovedih stoji vsa postava in preroki.«

Dve zapovedi — a tesno, neločljivo med seboj združeni: ljubezen do bližnjega poteka nujno iz ljubezni do Boga, je dejansko izpolnjevanje te prve zapovedi, znamenje in dokaz njene pristnosti. Kdor ju razdruži, uniči obe. Ni prave ljubezni do bližnjega brez ljubezni do Boga, ki je njen vir, njena moč in njen cilj; pa tudi ni ljubezni do Boga brez ljubezni do bližnjega: »Ako kdo pravi: 'Ljubim Boga', pa sovraži svojega brata, je lažnik.« (1 Jan. 4, 20.)

Ljubezen do bližnjega je zapoved. Za ljubezen do samega sebe ni treba zapovedi; prirojena je vsakemu, vedno je živa in vedno na delu. Kvečjemu jo je treba zavirati in jo obdržati v pravih mejah! Taka naj bi bila tudi ljubezen do bližnjega: »kakor samega sebe.« A zanjo je treba zapovedi. Ni nam prirojena, ni tako splošna, vse drugačna je kot ljubezen do sebe! Tudi mora biti nekaj drugega, kot ljubezen med otrokom in materjo, med prijateljem in prijateljem, med fantom in dekletom. Taka ljubezen je v človeški naravi, je »dana«, se instinktivno zbudi, ko so ji dani pogoji. Velik pomen ima v človeški družbi — a krščanska ljubezen do bližnjega to ni. Ona ljubezen vzklije iz sfere čuvstev, in ljubi tako samo določene ljudi: mati ljubi samo svojega otroka, prijatelj samo prijatelja; ne more ljubiti drugih. Ne moreš ji zapovedati, naj ljubi tudi druge. Ljubezen do bližnjega pa ne sme izbirati; obseči mora vse, brez izjeme: taka je zapoved.

Ljubezen do bližnjega torej ni prirojena, ni naravna, ni čuvstvena. Sloni na spoznanju in volji: moram ljubiti, hočem ljubiti. Zakaj? Tega ne čutim, to vem! »Bog je ljubezen« (1 Jan. 4, 8); Jezus Kristus je učlovečena Ljubezen; odrešenje je dejanje neskončne ljubezni; Cerkev je organizem, ki ji je duša Duh ljubezni; središče našega življenja sta daritev in zakrament ljubezni. Bog ljubezni nas vse ljubi, in hoče, da tudi mi vse ljubimo; v vseh ljudeh gledamo božjo podobo, božje delo, božjo lastnino. Kristusovo življenje je visoka pesem ljubezni in poziv k ljubezni! Za nas vse je umrl, tako nas je ljubil; a kar Kristus ljubi, ljubimo tudi mi. Pa saj če ljubimo bližnjega, ljubimo njega! »Karkoli ste storili enemu mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Po tem načelu bomo tudi sojeni). Bližnji je Kristusov brat in moj brat, vsi pa smo otroci božji. Vsi smo deležni iste božje narave, vsi tempelj sv. Duha, vsi

udje istega telesa, vsi dediči kraljestva, kjer bo naša ljubezen brez mej in brez konca.

Zato hočemo ljubiti vse ljudi. Iz tega spoznanja se rodi ljubezen do bližnjega, tisto stalno zavestno razpoloženje človekove volje, da vsakemu hoče dobro, vsakemu hoče pomagati, ga dvigati, podpirati. Ljubi, ne na splošno vse, ampak vsakega posameznika. Še preden ga vidi, preden ga sreča. Takrat mora ljubezen že biti v človeku. Zato je ljubezen bistveno v srcu, v človekovi notranjosti! Ne zahteva nujno dejanj ljubezni, zahteva več, največje dejanje, to je: zasaditi, ukoreniniti, nato pa gojiti to mišljenje, to ljubezen v srcu, s to dobroto napram vsem prepojiti vso svojo notranjost.

Taka ljubezen je pa tudi dejanska. Ljubezen je volja: hočem! Ne samo želja. Želim lahko drugemu dobro — a ne ganem z mezincem. Hočem drugemu dobro — to pa je moč, ki poišče, preskrbi, kar je potrebno. Volja najde pot, se potrudi. In čim močnejša je volja, tem večje je delo ljubezni. Kakor narava človeka priganja, da skrbi zase, tako ga ta volja priganja, da skrbi za drugega. Odpira mu oči, da vidi potrebo po ljubeznivi pomoči, da vidi, kje more koristiti. Enemu izkaže ljubezen z darovi; dar je most k drugemu; z njim mu pomaga, mu koristi; drugemu izkaže ljubezen s tem, da dar sprejme; ljubi z besedo, izgovorjeno ali zapisano, poučno ali zabavno, z besedo pohvale, ki dviga, z besedo graje, ki zdravi; ljubi drugič spet z molkom. Kolikokrat je molčanje močno, težko dejanje ljubezni. S tako ljubeznijo se vzgajaš v ljubezni. Vedno več možnosti boš našel, da pomagaš; na vsak korak boš srečal proseč pogled. Pa ne pozabi onih najrevnejših v duhovni bedi, ki nimajo Jezusa, ki so stalno v največji nevarnosti. Ljubi v bližnjem predvsem dušo! Ljubezen do duše je duša krščanske ljubezni.

Lažje je povedati, kaj ljubezen ni, kakor kaj je. Je nekaj velikega v človeku: ni čuvstvo, ni sočutje, ne hvaležnost, ne misel; je stalna moč, ki človeka vedno sili in nagiba, da hoče vsakemu dobro, stori vsakemu le dobro, da je ves in vsem dober, da ne more zatajiti te dobrote niti enemu samemu, niti v enem slučaju. Ve, da bi s tem izdal samega sebe. Je kakor neka druga, priborjena narava v njem; vsa njegova dela, vse besede, vse obnašanje prihajajo iz te »narave«: so ljubezen. Taka ljubezen razširja povsod toploto sončnih žarkov.

Ta ljubezen je težka, včasih heroična. O nji pravi sv. Pavel: »Ljubezen je potrpljiva, je dobrotljiva; ljubezen ni nevoščljiva, se ne ponaša, se ne napihuje; ni prešerna, ne išče svojega, se ne dá razdražiti, ne misli hudega; se ne veseli krivice, veseli se pa resnice, vse opraviči, vse veruje, vse prenaša« (1 Kor. 13). Ljubezen nosi dan na dan te lastnosti na sebi, napram vsakemu... Zato pa je jasno, da je pot do ljubezni pot samopremagovanja. »Ljubezen do bližnjega je sovraštvo do sebe.« Jedro teh besed je resnično. Za to ljubezen se bije ljut boj! Le notranje močan človek more premagati in zvezati svoj Jaz, ki z elementarno močjo sili na prvo in edino mesto; tako postane zmožen te ljubezni! Zato je postavljena zapoved ljubezni: ne v prvi vrsti, da ljudje od nas ljubezen prejmejo, ampak da mi postanemo zmožni ljubezen deliti! Zato pa je tudi pot do ljubezni, pot k popolnosti. Razumemo, zakaj je Jezus Kristus zapovedi, naj ljubimo svoje sovražnike, dodal besede: »Bodite torej popolni, kakor je popoln vaš Oče nebeški« (Mat. 5).

»O bratski ljubezni pa ni treba, da bi vam pisali, zakaj sami ste od Boga poučeni, da se ljubite med seboj. Saj to tudi vršite nasproti vsem bratom... Opominjamo vas pa, da še bolj napredujete« (1 Tes. 4). Dr. I. L.

Ni mogoče ohraniti med ljudmi miru in sloge s samimi zakoni pravičnosti, brez medsebojne ljubezni. Sv. Tomaž Akvinski (Summa co. Gent. III, 130.)

Sveta Elizabeta,
zaščitnica krščanske dobrotel-
nosti; heroična je bila njena lju-
bezen do bolnikov in revežev.
Umrta je l. 1231., stara 24 let.

Sveta Elizabeta

*V onostranost se je duša moja potopila:
kako bi našla zadnjih misli zadnje jedro
kako bi čudežem, ki so tako sladki
dokaze močne izvarila
kako bi revnim, romarjem čez noč porazno
v temi svetila.*

*Čudeži cveto kot kakti cvetejo na mojem oknu:
Vsak je globlji, kakor večnega morja globina.
Vsak težak je, kakor težka je skrivnost Trojice
Vsak je slajši, kakor sladek je nasmeh Resnice — —*

*V moji duši Bog nocoj je šator zlat postavil:
Z angeli naselil se pri meni v poznem mraku.
Čutila sem, kako so angelom šumele gloriole,
Čutila sem, kako se bližal je korak koraku...*

Lojze Jože Žabkar

Učenec, ki ga je Jezus ljubil

Vsi ga poznate. Ko pozdravljate ponižno deklo Gospodovo, ponavljate vsak dan njegove besede: »In Beseda je meso postala in med nami prebivala.«

Že ob Jordanu, tretji dan po krstu, je božji Učitelj ljubezni njega in njegovega prijatelja Andreja ljubeznivo povabil k sebi: »Pridita in poglejta!« Z veseljem sta šla z njim in ostala tisti dan pri njem. Po bogatem ribjem lovu sta se stalno pridružila Jezusu, ki ju je pozneje sprejel v število apostolov.

Janez je pri Jezusu spoznaval njegovo nesebično ljubezen, saj Jezus sam ni nič imel, drugim pa je naredil neizmerno veliko dobrega. Bil je priča čudežev, ki jih je Jezus delal, da bi svojim rojakom pomagal. Poslušal je njegove krasne prilike, ki kažejo njegovo ljubezen do ljudi, posebno do grešnikov, preprostih in bednih. Občudoval je njegovo ljubeznivo vabilo: »Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil.« Na Golgoti pod križem je v globoki žalosti premišljeval, kako je Jezus uresničil besede: »Jaz sem dobri pastir. Dobri pastir da svoje življenje za svoje ovce.« Kako ga je ganila mila prošnja umirajočega Učenika ljubezni: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo!«

Janez je spremljal Jezusa pri njegovem delu. Občudoval je njegovo ljubezen do apostolov. Pri zadnji večerji je slonel ob Jezusovem naročju. Kako zvesto je poslušal njegov poslovilni govor, da ga je še v pozni starosti mogel napisati v evangeliju! Zapisal nam je njegovo zapoved o medsebojni ljubezni: »Novo zapoved vam dam: Ljubite se med seboj! Kakor sem vas jaz ljubil, se tudi vi med seboj ljubite. Po tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste imeli ljubezen med seboj.« In kakor bi se bilo to Jezusu zdelo še premalo, je zapoved ponovil: »To je moja zapoved, da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubil. Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje. To vam naročam, da se ljubite med seboj.«

Strme je Janez gledal božjega Sina, kako se je v ponižni ljubezni sklanjal pred apostoli in jim umival noge. Ginjen je poslušal njegov opomin: »Vi me kličete: 'Učenik in Gospod', in prav pravite: zakaj to sem. Ako sem torej jaz, Gospod in Učenik, vam noge umil, ste tudi vi dolžni, drug drugemu noge umivati. Zgled sem vam namreč dal, da bi tudi vi delali, kar sem jaz vam storil.«

Jezus je Janeza odlikoval s posebno ljubeznijo. Janez je smel pripraviti zadnjo večerjo, pripravil je kruh in vino, ki ju je Jezus spremenil v svoje telo in svojo kri. Ob Jezusovem slovesu je smel sloneti ob njegovem naročju, morda je on prvi prejel sv obhajilo. Pred smrtjo mu je Jezus izročil svojo mater v varstvo, ko mu je rekel: »Glej, tvoja mati!«, Mariji pa: »Žena, glej, tvoj sin!« Janez je vedel, kako ga je Učenik ljubil, zato sebe s hvaležnostjo imenuje učenca, ki ga je Jezus ljubil.

Tudi Janez je Jezusa vzljubil z vsem žarom čistega srca. Za zvestega učenca ljubezni se je skazal, ko je Jezusa spremljal na Kalvarijo in mu je bil v tolažbo pri bridki smrti na križu. Po vstajenju je on prvi izmed apostolov prihitel k praznemu grobu.

Slikajo ga z orlom. Kakor se orel dviga nad druge ptice v sinje višave, tako se je Janez povzpел nad druge apostole v spoznanju božjega Sina in v srčni ljubezni do njega.

V odlični šoli božje Ljubezni se je Janez vzgojil za učitelja ljubezni: »Preljubi! Ne pišem vam nove zapovedi, ampak staro zapoved, ki ste jo imeli od začetka. Nobeden ni iz Boga, kdor ne dela pravice in kdor ne ljubi svojega brata. Vsak, kdor brata sovraži, je ubijavec in veste, da noben ubijavec nima v sebi večnega življenja.«

Ljubezen mora biti delavna, samo v besedah ne zadostuje: »Kdor ima premoženje tega sveta in vidi brata v pomanjkanju, pa svoje srce pred njim zapre, kako more biti ljubezen božja v njem? Otročiči moji, ne ljubimo z besedo, tudi ne z jezikom, ampak v dejanju in resnici.«

Ljubezen do bližnjega izvira iz ljubezni do Boga. Spet beremo pri Janezu: »Preljubi! Če nas je Bog tako ljubil, smo tudi mi dolžni ljubiti drug drugega. Ako kdo pravi: Ljubim Boga, pa sovraži svojega brata, je lažnik. Kdor namreč ne ljubi svojega brata, ki ga je videl, kako more ljubiti Boga, ki ga ni videl?«

V srčni ljubezni do bližnjega je Janez vedno rasel. Sv. Hieronim nam je zapisal o njem tole zgodbo. Ko je do pozne starosti prebival v Efezu, je zbranim vernikom vedno ponavljal samo tole: »Otročiči, ljubite se med seboj!« Učenci in verniki so se naveličali, ker so slišali vedno iste besede, zato so mu rekli: »Učenik, zakaj vedno to govoriš?« Odgovoril jim je, vredno Janeza: »To je božja zapoved, in če samo to spolnujete, je dosti.«

Ljubezni učenec in učitelj nas vabi z besedo in zgledom: »Pojdi in tudi ti tako delaj!«

J. Pavlin

Uničen cvet

Si že kdaj stal spomladi ob potoku ter užival lepoto bujnega cvetja? Žuborenje potoka, topli sončni žarki, rahlo božanje vetra, sveža rast iz plodne zemlje — kako lep sozvek ob utripanju tvojega mladega srca, ki ga ne vznemirja vihar!

Kako ti je bilo, če si zrl na isto ravan po hudem nalivu? Potok je narasel ter polomil cvetje in ga zasul s peskom, blatom in kamenjem. Mar ni žalost legla na tvoje srce?

Zamislil si se: To je moja podoba in moja usoda. Kakor cvet je bila moja duša. Koliko viharjev je že šlo mimo, kako globoke in težke sledove so zarisali! O Bog, da le nisem docela zlomljen in zasut!

Ob takih mislih zori za življenje tvoja duša. Zapušča te otroška brezskrbnost, resno in kritično motriš svet okrog sebe. Z razumevanjem in sočutje pomagaš tovarišem skozi viharje, z ljubeznijo in strahom spemljaš korake najmlajših.

Množica otroško preprostih, zaupljivih in sprejemljivih navali vsako leto naše zavode. Pisana, sveža, mladostno neoskrunjena množica cvetja! Tebe je strah ob misli, koliko tega cvetja bo s časom zamorila strupena sapa pohujšanja, preden bo moglo dozoreti. Vidiš pretkane zvodnike, kako nastavljajo mreže in zanke ljubeznivih besed, lepih obljub, prijetne zabave, zanimivega čtiva, vesele družčine in z bolečino v srcu zaznaš, koliko jih nasede. Zavedaj se, da si za njih usodo soodgovoren! Pokaži, da umevaš in izvajaš vse naloge dobrega kongreganista!

Skrb za najmlajše — ali ni to najsvetejša apostolska naloga vsakega kongreganista? Kakor mati narava na najrazličnejše načine čuva mlado življenje pred okvarami, tako naj nudi kongregacija varno zavetje mladim dušam, svojemu mnogo obetajočemu naraščanju.

Mlad človek je v odločilnih letih svojega razvoja kakor rastlina vzpenjavka. Kakršna je opora, tako se vzpenja kvišku. Ako opore nima, če ga ne bodri lep zgled starejšega stanovskega tovariša, bo težko uspeval. Med njim in vzgojitelji je prevelika razdalja; njih besede le mičejo, edino živ zgled tovariša ga vleče. To je psihološko dejstvo, ki ga v pedagogiki naših kongregacij vse preveč preziramo.

Poznam pomembne katoliške kulturne delavce, ki jih je v dijaških letih odločilno usmerjal vpliv starejših tovarišev. Med nepomembne, ki so izšli iz take šole, prištevam tudi sebe.

Premišluj, kako bi se moglo v tvojo kongregacijo uvesti strogo sistematično vzgajanje kandidatov po kongreganistih iz višjih razredov. Uspešni so le individualni vplivi, razgovori od duše do duše. En sam inštruktor ali vodja najmlajših take naloge ne bo zmogel.

A porečeš: K temu pa je treba odličnih umskih in srčnih zmožnosti, ki jih nimam. Morda jih res nimaš toliko ko drugi, toda dobre volje in pripravljenosti za žrtve ti ne sme nedostajati, ker bi bil sicer v nevarnosti, da docela izgubiš marijanski apostolski duh. Tudi ne pozabi, da je naša pomoč v imenu Gospodovem.

Svojemu mlademu prijatelju moraš biti vsak čas na uslugo. Rešuj mu dvome in pomisleke, nasvetuj mu knjige, pazi na njegovo delavnost, navajaj ga na samostojnost, uglajaj njegove manire, vadi ga točnosti, budi v njegovem srcu pobožnost, piši mu med počitnicami! Če si dovolj resen, ga ne boš razvajal k mladostni prešernosti in domišljavosti. Vse življenje ti bo spoštljivo vdan in hvaležen

Poglej, ali niso pota slovenske dijaške mladine že preveč nastlana s pohojenim cvetjem! Zdrzni se in bodi okreten in vztrajen vrtnar na gredi Marijini!

Prof. P. Kovačič

O postu

»Post? V časih, ko kultura še ni bila tako razvita, je pač Cerkev bila dovolj močna, da se je s svojimi zapovedmi in prepovedmi vtikala v življenje posameznikov. Kadar je zapovedala post, so n. pr. še pred par desetletji kmečke gospodinje na pust umile celo burkle, ki so z njimi pristavljale lonce k ognju, da ni ostalo kaj masti na njih.«

»Danes pač mesa ne je kdor ga nima in kadar si ga ne more privoščiti, ne pa kadar si drugi izmislijo.«

»Kaj bi nam post? Življenje samo nam nalaga dovolj postov, pa bi si jih še sami? Cerkev pač hoče vzgojiti vrsto nesamostojnih, črnogledih ljudi, ki vidijo povsod greh in se ogibajo življenja, ki ga je prav po njihovem vendar Bog ustvaril.«

»Kdo mi dokaže, da se moram vzdržati mesa ob petkih ali si pritrgovati kar štirideset dni, ne da bi prav za prav vedel čemu!«

Tako in podobno govore v dobi, ki kljub »kulturi« vsa razdvojena išče odrešujočih izhodišč in smernic. Govore o nesamostojnosti tistih, ki ravnajo po Bogu, dočim ravnajo sami po celi vrsti nešteti težkih in nasprotujočih si nagibov in nagonov. Take so besede ljudi, ki se morejo odreči mesu ne samo v petek, temveč za vse življenje, če jim to svetuje zdravnik kot sredstvo ozdravljenja.

»Zdravnik pač ve, kaj svetuje: dovolj je strokovno izobražen in izkušen; dobro me je preiskal; zato mu bom pač verjel in v svojo korist brez pomislekov ravnal po njegovem svetu.« — In se odrečejo mesa tudi v družbi, ki brez nadaljnega upošteva to, kar je sočloveku v korist.

Čudno: vse to v korist telesu, ki prav nihče ne dvomi, da bo prej ali slej umrlo in prešlo v prst. Telesnemu zdravniku verjameta poedinec in družba: dočim duhovnik, prav tako strokovno izobražen in osebno neprizadet najde ne le neupoštevanja, ampak tudi posmeh, celo obsodbo. Kdor bi ravnal po njegovem svetu, kako bi ga sprejela družba, predvsem kadar bi ravnal samo zaradi njegovega sveta?

In vendar zdržanje pri hrani oziroma v širšem pomenu premagovanje samega sebe ni edini smisel, edina vsebina posta. Je samo najbolj zunanje sredstvo, predpogoj, da smo pripravljeni, primerno razpoloženi za sprejemanje tega, kar nam hoče Cerkev dati, bogato dati: tudi v času, ko na prvi, površni videz zahteva.

Hoče ne samo vzgajati, utrjevati našo voljo ob malenkostih (ki pa jih je največ in so včasih najtežje), temveč celotno našo duševnost želi zbrati, da moremo videti, dojeti Resnico in se nemoteno usmeriti k poslednjemu cilju — Bogu, se v Njem preroditi in po Njem živeti življenje polno luči, miru, blagoslova.

Doba od rojstva do smrti in vstajenja Kristusovega. Pot od jaslic do božjega groba in k oltarju, okrašenem s kipom Vstalega. Že ob dejstvu, da se je učlovečila druga božja Oseba, da je Sin večnega Očeta stopil iz kraljestva popolnosti med nepopolne, je nastalo vprašanje, ali bo tema sprejela Luč; če bo prišlo do nasprotij, kdo bo zmagal.

V bistvu je bil odgovor jasen: »Tema ne more zagrniti Luči,« toda: »kako se bo to zgodilo?« Prišel je Obljubljeni. Oznanjal je, da Ga je Oče poslal, da bi vse po sebi pripeljal k Njemu. Farizeji in pismarji mu nasprotujejo: sprva samo ob posameznih prilikah, pozneje iz določenega načrta: »Bolje je, da eden umre —« In ta načrt tudi izpolnijo. Ta boj luči in teme, jasne, preproste resnice z mnogostrano, vsak dan drugače nalicheno zmoto, boj popolnosti z grehom — to je duhovna vsebina posta.

Da ne bi šla ta čudovita drama mimo nas, ne da bi jo videli in zrasli ob njej (pač sebi v korist), to je želja Cerkve, naše duhovne zdravnice in vodnice; smisel »nesodobnega, nepotrebne« posta. Toda: ne »drama«, temveč življenje. Življenje luči.

Zdenka

Večerni psalm

*Moje srce so strgali v dvoje nekje,
strune mojih molitev trudno težko ihte,
ker so mi bratje jih vse razglasili.*

*Odslej je v meni pusto tako
kakor pozimi samotno drevo,
ki v nebo proseče veje moli.*

*Plaha je ptica, ki žalostno poje nekod,
trudna je duša, ki Tebe išče Gospod,
bolne oči so, ki željno do Tebe hitijo.*

*Kadar bo mirno spet moje srce,
ko bodo spet čiste vse moje želje,
tedaj, moji psalmi, visoko vzplamtite,
tedaj, moji bratje, mi vse odpustite!*

Jože Cukale

Kristjani oznanjajo ljubezen do bližnjega in usmiljenje, kar je proti našim načelom.

Lunačarski.

Kako zelo se varajo tisti nemodri presnavljarci človeške družbe, ki jim je mar samo pravičnosti ... a ošabno prezirajo pomoč ljubezni.

Pij XI., Quadrag. anno, n. 138.

Katoliški študent in Brezmadežna

(Govorjeno dne 8. decembra 1933 na zborovanju katoliškega dijaštva v Mariboru.)

(Dalje.)

Chesterton pravi: »Katoliška Cerkev je izgubila intelektualno vodstvo, bati se je, da izgubi tudi duhovno.« — Da Cerkev duhovnega vodstva ne izgubi in da izgubljeno intelektualno vodstvo spet pridobi, je velika življenjska naloga

Predvsem moramo sami dobro poznati Cerkev in njen nauk, ki je nauk Kristusov. Glede tega si moramo izprašati vest, ker marsikaj v nas ni v redu. Vsi temelji našega zunanjega in notranjega življenja se majo. Ta negotovost se je prenesla tudi na religijo in na naše razmerje do Cerkve. Mnogo religioznega iskanja in hotenja je v današnji mladini. Često pa se je polasča neka utrujenost, ker v iskanju nikamor ne prodre, ker ji ne zasije svetla luč nasproti, ki po njej mlada duša tako hrepeni. *Napačno razumevana samostojnost v religioznih stvareh* nas zavaja in nam jemlje pravo spoznanje. Pogosto nam tudi ne gre za poglobljanje in razjasnjenje religiozne posesti, marveč bolj za njeno kritično preizkušnjo. Ob tem se nam njeno bogastvo razdrobi in posamezni elementi oblede, ker ni več osrednjega žarišča, ki vse delce spaja v harmonično celoto in jih obseva z žarko lučjo. Ker ni v nas *globokega verskega življenja*, je naš interes na religioznih vprašanjih često negativen in zato je negativen tudi njegov rezultat. Notranji verski boji, ki so se vedno pojavljali in se tudi bodo, saj so do neke mere nujni in potrebni, so postali danes posebno *akutni*, ker smo izgubili *občutek za absolutnost religioznih vrednot*. Vero stavljamo često v vrsto *kulturnih vrednot* in v njihov *rang* in spregledamo pri tem njeno svojstvenost, njeno *bistveno vzvišenost nad vsemi drugimi* kulturnimi vrednotami. Kakor smo skeptični in kritični do kulturnih vrednot, ki nam ne morejo dati poslednje rešitve in tudi ne začasnega izhoda iz stisk, tako *analogno tudi do vere zavzemamo kritično stališče* in seveda *tudi do Cerkve*, njene nositeljice. V Cerkvi vidimo večkrat le zunanji historični pojav, ki ga stavljamo ob stran drugim zgodovinskim pojavom. Pri tem nam seveda le preveč stopa v ospredje njena človeška stran, ki nas moti, kakor nas motijo tudi razni cerkveno zgodovinski dogodki, spregledamo pa pri tem *večni božji element*, »nevesto Kristusovo brez madeža«. — V dobrem primeru se nam javlja Cerkev le kot molitveno občestvo ali celo samo kot mogočna, imponirajoča organizirana sila, ustvarjena po vzorec pozemskih institucij. *Lik vedno živečega Kristusa*, ki Cerkev oživlja in jo ohranja, pa nam je pobledele.

Zopet nas mora prešiniti živa zavest, *da je Cerkev* mistično telo Kristusovo, da smo *mladike*, ki morejo uspevati edinole na trti, ki je Kristus. Iz te zavesti bomo spet zaživeli živo življenje s Cerkvijo in iz Cerkve in prišlo nam bo tudi pravo spoznanje: ločili bomo na Cerkvi to, kar je absolutnega, od časovnih tvorb, stvar od oseb, vzor od resničnosti, bistvo od spremljivih pojavov. Potem bomo mogli Cerkev tudi uspešno braniti pred nasprotniki, ki si jo zamišljajo kot bistveno srednjeveško tvorbo, ki se je preživela, s srednjeveškimi nazori in težnjami, ki se v marsičem globoko razlikujejo od modernih nazorov in teženj. Cerkev ni vezana na srednji vek in sploh ne na čas. V njej so božje moči, živi studenci, večne zvezde. Časi in kraji se menjajo, ž njimi se menjajo časovni in krajevni pojavi, menjajo se osebe, menjajo se časovne ustanove, božje moči pa so vedno iste, iz živih studecev se razliva vedno isto mlado življenje, iste večne zvezde sijajo v vsem časovnem obsegu.

(Dalje)

Nihče ni tako bogat, da ne bi potreboval pomoči drugega, nihče tako revan, da ne bi mogel drugemu na ta ali oni način pomagati. Leon XIII.

Nebeški ljudje

(Iz knjige: Menschen und Dinge, ki jo je napisal literarni zgodovinar dr. Ed. Engel, Jud; prevel St. Čel.)

Stiridest let jo imamo, to moderno besedo o nadčloveku, Nietzsche jo je pregel, a imajo jo za novo. Nemški pisatelji so jo že zgodaj v 18. stoletju rabili, Goethe jo je sprejel po letu 1800, od leta 1890 približno pa je krilatica, geslo. Geslo, ki nima v sebi resničnosti, za drugimi blebetano, ki je hiraló s časom na svoji puhlosti. In potem, kmalu po letu 1918, so prišli z novim geslom, o »novem človeku«. Ne vedo, kakšen je, kakšen naj bi bil; a tako lepo se govori o njem; sloviti pisci besedičijo o njem, neki zelo sloviti izmed teh položí enemu svojih junakov v usta besede: »Videl sem novega človeka«, a pokaže nam ga ne, videti ga nikakor ne moremo. Jaz pa sem videl ljudi, ki so mi bili novi. Že dolgo so bili tu, v tej popolni dovršenosti pač šele za dve človekovi življenjski dobi; a vendar, videl sem nadljudi, videl zame nove ljudi in čutim se prisiljenega, govoriti o njih, čeprav spada k njihovi nadpovprečni naravi, da jim ni mar zato, če se, in kdaj se o njih govori. Ne želijo, da se govori o njih in tega ne pišem zato, da bi izvedeli o tem.

Težka nesreča me je pripeljala k tem ljudem, ki jih hočem imenovati nebeške. Radi neke nezgode so morali mojo ženo prepeljati v bližnjo bolnišnico; bila je katoliška, s sestrami sv. Boromeja. Morali so jo operirati; ležala je pet tednov in se zdravila. Okrog njene postelje so stali nebeški ljudje, na vsako kretnjo so ustregli, ljubeznivo so vedno pomagali, vsako, še tako mučno pomoč so ji nudili ti nebeški ljudje. Kaj so mogoče bili, ko so bili še zemljani, nismo vpraševali, ne izvedeli. Po zunanosti, po govoru sodeč, bi mogle biti princeze, hčere grofov, težko, da bi bile hčere kakih svetnikov; njih duše niso kazale na nikak prejšen stan, na nikako preteklost. Vse bolniške sestre so dobre; iz svojega lastnega doživetja jih ne poznam mnogo, a videl sem vedno le dobre. Kdor se odloči, posvetiti se strežbi svojih soljudi, ne more biti slab — tako si mislim. Drugače nočem misliti, ne poslušam nobenega ugovora. Vem, da bodo ugovarjali, a o tem nočem vedeti ničesar. Če pa pravim: Katoliške bolniške sestre, ki sem jih spoznaval v vsakdanjem občevanju pet tednov, so nebeški ljudje, tedaj se mi ne bo ugovarjalo. Veliko mojih prijateljev pozna te nebeške, ali recimo za nebasa zrele ljudi — vsak mi bo pritrđil. Pišem to — ne, da bi slavil, ker one ne hlepe po zemeljski slavi, ampak, da bi poživil sebe in bralca ob veselju, da s o taki ljudje. Ali ni človeški rod nekaj vzvišenega, da mu je mogoče povzpeti se do višine teh nebes človeške duše? Kaj tišči nas ljudi s težko roko vse navzdol v nižino tega življenja? Da pričakujemo od življenja užítkov ki so zemeljski. Po takih užítkih sveta te neveste nebes ne hrepene več. Še žive na zemlji, delajo na njej od jutra do večera ali skozi cele noči za zemske ljudi, da bi ti zopet zmožni postali, okušati svetne naslade; same pa poznajo le en užitek: popolnoma se za druge žrtvovati in nekoč Boga gledati. Točno te so bile njih besede, ko je moja žena eno od sester tiho vprašala po cilju njene duše. »Boga gledati« — nedoumljiva misel, nedoumljiva tudi za vernika; a vendar, kateri nevernik si upa ob taki besedi modrovati? Če je nevernik resnično izobražen človek, tedaj ve, da niti za las več ne ve, kot vernik, bogatejši je pa vsekakor vernik. Imeti ne smejo ničesar, prav ničesar; ne smejo sprejeti ničesar, kar bi jim izkazalo najglobljo hvaležnost, niti cvetlice, šopka. Nikdar nisem prišel brez pozdrava iz našega vrta; sestre so vse razdelile drugim bolnikom, razpostavile cvetje po hodnikih v veselje bolniških obiskovalcev, okrasile so svojo kapelo, — nobena ni cvetke pridržala zase. S svojim obiskom so počastile moj vrt, rezale čisto po svoji volji, vesele pogleda na zgodnjejesenski kras — vesele, ker so mogle malo cerkev v bolnišnici toliko lepše okrasiti. Nobenega osvečila ne sprejmejo; včasih se človek čudi, da sprejmejo ponudeni stol.

Kako tolažijo bolnika! Kako mu pokažejo trpljenje, nadlogo v svetlejši luči, kot jo je kdaj gledal. Brez maziljenja, brez sladkih besed, z resnostjo, ki ne dovoli nobenih ugovorov. Tudi nevernemu bolniku pride misel: Te sestre vedo o onostranskih stvareh več, kakor drugi ljudje; poslušaj, premišluj in molči. Pri drugovercih in brezvercih nikake sledi o poizkusih izpreobračanja. Lahko si predstavljam, da se včasih kakšen, potem ko se ozdravljen loči od te bolnišnice, izpreobrne h katoliški veri; a niti ena beseda njegovih strežnic ga ni zvalila na to pot.

Kakšna nizka opravila vrše ti nebeški ljudje, ki so tako zelo fino izčiščeni! Na neprestane tožbe moje žene eni teh nebeških: »Ah, ljuba sestra, kakšna nečedna opravila morate opravljati!« — je odgovorila častita: »Smem jih opravljati!« — Ta beseda se mi zdi tako velika, kot ena največjih v klasičnih spisih. Ta blaga bitja se spovedujejo ob odmerjenih dneh. Česa pa se morejo spovedati? Zločin bi bil, vprašati jih. Morda: da se je katera ob sončnem žarku, ob cvetki sama pri sebi veselila. Da se je spotaknila ob nepotrpežljivega, nespametnega, sitnega bolnika. Ah, so bolniki, ob katerih bi se pohujšali celo angeli božji, če bi jim stregli.

Alfredov dnevnik: Moja skrivnost

(F. Weiser. Prevel L. Božič.)

27. februar: Zapisati moram, kaj smo že izvršili v svoji »službi«. Herzogov Karel je izvrsten dečko. Imenitna misel mu je prišla v glavo.

Pred tremi tedni je profesor zgodovine pripovedoval o menihih in se pri tem norčeval iz njih, da so gojili »premišljevalno« življenje in da je bilo njihovo glavno opravilo jed, pijača in spanje. Ves razred se je smejal. Takoj po uri je Alfonz dejal, da bo treba proti temu kaj ukreniti. Šel sem k patru voditelju in mu to povedal. Dal mi je o benediktinskem redu neko knjigo, ki jo je bil spisal protestant. Delo sem prečital in napravil predavanje: »Meništvo v srednjem veku.«

To predavanje sem imel preteklo soboto pri nemščini; trajalo je pol ure. Objasnili sem, kako so menihi gradili samostane in cerkve, ustanavljali mesta, snovali šole, gojili znanost in spisali na tisoče knjig. Pokazal sem, da so vse bolnišnice vodili menihi in da je bila vsa skrb za ubožce v njihovih rokah. Navel sem tudi mnogo zgledov.

Spočetka so se nekateri v razredu zaničljivo posmehovali, polagoma so se pa vsi zresnili in profesor je predavanje zelo pohvalil. Glavno pa šele pride: Alfonz si je to predavanje sposodil in ga prečital. V sredo je profesor zgodovine spraševal kulturo in umetnost. Nihče se ni javil razen Herzoga. Tedaj je Alfonz vstal in začel s stavkom: »Menihi so največ storili za kulturo.« In povedal je skoraj vse moje predavanje. Natanko sem opazoval profesorja: zardeval je in končno vprašal: »Kje si to pobral?« Alfonz je odgovoril: »Iz neke protestantske zgodovine.«

V razredu je bilo popolnoma tiho; profesor ni zmerjal, dejal je samo: »Tako, tako, le sedi.«

Po šoli so skoraj vsi hvalili Alfonza in govorili: »Herzog, pogumen dečko si; mi si kaj takega ne bi bili upali!« Jaz sem mu samo podal levico in ničesar rekel. Oči so mu zažarele. Nihče ni vedel, zakaj sva to storila, midva sva pa dobro vedela!

6. marec: Razdelili smo si med sabo nekatere dolžnosti, v katerih se hočemo kot vitezi Jezusovega Srca posebno vaditi. Ker sem načelnik male kongregacije, je potrebno, da se posebno zavzemam za člane. Kot vitez Jezusovega Srca moram skrbeti, da bo mlada marijanska četa rastla in da bodo vsi pomagali pri delu. Pridobil sem že tudi štiri nove kandidate iz 1. in 2. razreda. Herzogov Alfonz skrbi za misijone: vodi misijonski krožek in deli misijonske časopise. Prejšnji teden je priredil s svojimi fanti v kongregacijski dvorani lepo misijonsko slavnost. Mnogo je delal za to, saj pa tudi kar gori za misijone. Vsi kongreganisti in njihovi starši so se je udeležili, tudi nekaj profesorjev je bilo zraven. Nabrali smo nad 300 šilingov in dali za to dva pogančka krstiti. Pater voditelj se je po prireditvi Alfonzu zahvalil, da tako pridno dela v misijonskem krožku. Alfonz si je pri tem mislil: »To delam, ker sem vitez Jezusovega Srca!«

Steigerjev Janko ima nalogo, da se zavzema za srednješolce, ki niso kongreganisti. To on dobro razume; tako je prijazen, ljubezniv, zato ga imajo vsi radi. Če se kdo norčuje iz vere ali kaj slabega govori, gre Janko k njemu in mu prigovarja, naj tega nikar ne dela. Veliko veselje ima s takim delom.

15. marec. Včeraj sem vprašal spovednika, če smem tudi med tednom pogosteje kot dosedaj k sv. obhajilu. Odgovoril mi je, da le naj grem, kolikorkrat morem, da je to velika milost. Najbolje in najlepše bi bilo, ko bi šel vsak dan. Odslej pojdem res večkrat. Zelo sem vesel, če pride Zveličar k meni. Samo velikokrat se bojim, da nisem vreden, ker mi prihajajo slabe misli. Rad bi koga vprašal, pa se tako sramujem o tem govoriti.

21. marec. Steigerjev Janko mi je včeraj pravil, da je v njegovem razredu neki jud, ki o cerkvi vedno zasmehljivo govori. On je šel z njim in mu rekel: »Nič več se ne bom norčeval iz tebe, ker si Jud, zato pa tudi ti ne smeš zaničljivo govoriti o cerkvi.« Dolgo sta govorila in Stein je tožil, da ga vsi tako sovražijo, ker je Jud. Janko ga je potolažil in mu obljubil, da se bo zanj potegnil. Sklenila sta prijateljstvo. Za Jankota je to zelo neprijetno, ker ga bodo sedaj drugi zasmehovali, češ, da hodi z Judom. Toda on dela to iz dolžnosti: Pomagati hoče Steinovemu Ervinu, da ostane dober. To bi bilo veselje, če bi ga mogel spreobrniti, da bi tudi on postal katoličan. Najmanj pa, da postane plemenit človek in ne zasmehuje katoličanov.

31. marec. Danes sem bil pri patru voditelju. Zelo sem vesel, da sem govoril z njim pred velikonočno spovedjo. Razložil sem mu vse, kar me vznemirja. Rekel je, da to, o čemer se mi vedno dvigajo misli in dvomi, ni nič slabega. Vse mi je objasnil. Tudi mi je povedal, kdaj je kaj greh.

Sedaj sem na jasnem in čisto miren. Kako je lepo, če se človek junaško bojuje proti vsemu slabemu. Nikakega strahu nimam več pred bodočnostjo. Zveličar mi bo pomagal, da ostanem njegov zvesti vitez. Molil bom posebno tudi k sv. Alojziju, da ohranim čistost.

Ko sem potem patru Müllerju razložil svojo skrivnost, je bil zelo začuden in je pohvalil naš načrt. Rekel je, da moramo Zveličarju posebej obljubiti, da bomo ostali res goreči in čisti in ohranili mnogo svojih sošolcev pred grehom.

Tu mi je takoj prišel na misel Köhlerjev Leon. Njegov bratranec ga zavaja na kriva pota. To moram preprečiti. Imam lep načrt. Mi trije pojdemo v Seeburg v počitniški dom in vzel bom tudi Köhlerjevega Leona s seboj; na ta način se bo umaknil svojemu bratranču.

10. april: Jutri je bela nedelja. Hinko gre k prvemu sv. obhajilu. S svojim denarjem sem mu kupil lepo knjigo in mu spredaj zapisal: Ostani tako čist kot si danes! Tvoj ljubeči te brat Alfred. Jutri mu jo podarim.

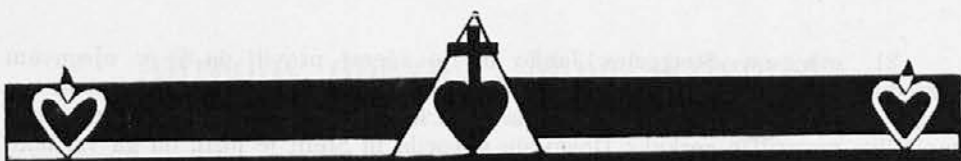
18. april: Ura je devet zvečer. Pravkar je bila mati tu in mi je rekla, da je zelo vesela, ker tako pogosto ministriram in sem tako vesel. Oče ji je rekel, da je tudi zadovoljen z mano, in če ostanem tak, me bo pustil v Seeburg. Tudi mene veseli, da so starši tako zadovoljni z menoj. Saj jim moram delati veselje, ker sem vitez Jezusovega Srca.

25. april: O binkoštih bo v naši cerkvi misijon. Gospod župnik je naprosil patra Müllerja, naj poišče nekaj dijakov, ki bi po hišah raznašali vabila. Mi trije in še nekateri drugi smo se takoj oglasili. Vsak izmed nas dobi več ulic, kamor mora iti. Danes sem bil v dveh hišah. Utrudljivo je tekanje po hišah, pa to rad delam.

(Dalje)

Križanska DMK
v Ljubljani:
Smučarji

PO POTIH LJUBEZNI

V misijonih.

Sv. oče Pij XI. lepo popisuje namen in pomen karitativnega dela v misijonih v misijonjski okrožnici iz l. 1926, ko piše: »Misijonarji naj pomnijo, da se morajo domačinom bližati prav tako, kakor je božji Učenik na zemlji občeval z ljudmi. Preden je namreč množice učil, je navadno ozdravil bolnike. Prav isto je ukazal tudi apostolom in jim je dal za to oblast: ‚In v katerokoli mesto pridete, ozdravljajte bolnike, ki so v njem, in jim oznanjujte: Približalo se vam je božje kraljestvo.‘ Misijonarji naj tudi ne pozabijo, kako dobrohotnega in ljubeznivega se je Jezus kazal otrokom in dečkom. In ko so jih apostoli grajali, je zapovedal, naj jim ne branijo priti k njemu.« — Sv. oče tudi priporoča molitev v ta namen, zato je za misijonjski mesečni namen apostolstva molitve za december 1933 določil: dela ljubezni v misijonih.

P. Damian Deveuster se je sam ponudil, da gre h gobavcem na otok Molokaj. S koliko vnmemo je skrbel za bedne bolnike, koliko je trpel zanje, da bi jim njih gorje lajšal! Moči za junaško delo je dobival pri Jezusu v presv. Zakramentu. Po 12 letih neutrudnega dela je sam na sebi opazil znake gobavosti, pa je še nad tri leta delal za gobavce. Oči so mu opešale, glas je bil hripav, skoraj ga ni bilo slišati, ves obraz je bil gobav. Nekaj dni pred smrtjo je rekel: »Kako je Bog dober, da me je ohranil toliko časa, da imam ob smrti dva duhovnika, ki mi bosta v boju pomagala. Zavod je urejen, zato nisem več potreben, v kratkem pojdem v nebesa.« Mirno je zaspal v Gospodu 15. aprila 1889 v starosti 49 let, 16 jih je preživel med gobavci. Po štirih letih so mu na otoku postavili spomenik: visok kamenit križ z napisom: »Večje ljubezni nima nihče, kakor je ta, da kdo da svoje življenje za svoje prijatelje.« P. Damian je ta napis zaslužil.

»Zakaj delaš to?« P. Wehinger (umrl 1903) je ustanovil v Mandalu v Birmi zavod za gobavce. Nekoč je bogatega pogana prosil miloščine za gobavce, a ta mu je trdo odgovoril: »Rad ti dam miloščine, precej arzenika, da boš gobavce zastrupil.« Misijonarjev tovariš je iskal gobavce po mestnih ulicah. Pride do bogate hiše, ki je iz nje odmevalo veselo petje in smeh. Stopi bliže in zagleda v temnem kotu v gnili slami gobavca, ki je bil ves umazan in poln uljes. Misli si, da je to pač bolan suženj, ki so ga pregnali iz hiše, pa je bil oče, čigar otroci so veselo prepevali v hiši.

Bolnik že 30 ur ni nič jedel, zato poprosi pest riža. Misijonar ga vzame v zavod za gobavce, mu osnaži rane in ga pokrepča z jedjo in pijačo. »Kdo si ti,« vpraša bolnik, »da mi strežeš s toliko ljubeznijo, ko so me otroci pahnili v največjo bedo? Zakaj delaš to?« Misijonar mu začne govoriti o svoji veri in plačilu v nebesih. Začuden mu gobavec odvrne: »Tudi mene nauči te vere! Tudi meni pomagaj priti v nebesa!«

Iz našega misijona v Bošontiju v Bengaliji je lani podjetni in pogumni misijonjski brat France Drobnič pisal: »Moram skrbeti za kuhinjo, kjer se kuha za kakih 100 ljudi: za učence, sirote in nas misijonarje. Hodim kupovat riž in druge potrebščine, a največkrat moram vzeti na upanje. Z delom in križi smo preobloženi od zore do mraka.«

Ljubezen danes ...

Neki komunistični vodja se je o pastirski delavnosti v pariškem predmestju takole izrazil: »Recite, kar hočete; če v Parizu še ni napačil veliki polom, tedaj ne gre zahvala mestnim policistom in strojnjam, ampak duhovnikom, ker ti so nas razdvojili... Odkar so ti prišli, je porušena sklenjena enotnost rdeče družine. Tu imajo dečke, ki so praznovali dan prvega sv. obhajila, tam so si pridobili hčer, ki je Marijin otrok. Z nego bolnikov so pridobili mater. Včasih se jim celo posreči, da ujamejo na trnek moža. Naše rdeče kolesje zastaja in rjavi; najslabše pa je, da duhovnikom ničesar ne moremo, ker niso prišli zaradi denarja ali iz politike. Gotovo je, da se nas ne boje, ampak nas ljubijo!« (Sch. Z. 1931.)

Ljubezen nekdanj ...

»Dobro delajo svojemu bližnjemu..., vneto izkazujejo dobre sovražnikom. Kdor ima, da brez zavisti drugemu, ki nima ničesar. Če zagledajo tučca, ga peljejo pod svojo streho in veseli so ga kot lastnega brata; ker ne imenujejo se brate po telesu, ampak po duši. Če pa kakšen njihovih ubogih umrje, tedaj po možnosti poskrbe za njegov pogreb. In če slišijo, da je kdo izmed njih zaradi imena njihovega Kristusa ujet ali preganjan, tedaj vsi skrbne za njegove potrebe in ga čim prej osvobodijo. In če je med njimi kakšen reven ali potreben in baš nimajo odvišnih sredstev, tedaj se postijo dva ali tri dni, da krijejo potrebo revežev po hrani.« (Iz Aristidove apologije cesarju Hadrianu 117—138.)

POVSODI BOGA

Generalni sekretariat belgijskih katoliških mladinskih društev je za praznik Kristusa Kralja izdal in razpečal 75.000 izvodov slavnostne številke svojega lista, 100.000 letakov in 15.000 velikih plakatov. Tako se poslužujejo vseh sredstev za propagando svoje katoliške misli. To se pravi biti ponosen, delaven in udaren katoličan!

Morda veš, ali pa ne veš, da bi rabili dolgo vrsto leksikonov-vedežev, če bi hoteli zbrati samo naslove knjig, ki pišejo o našem Gospodu Jezusu Kristusu? Kaj naj potem rečemo in mislimo o tistih svojih tovariših, ki trdijo, da dvomijo ali je Kristus zares živel ali pa ne?

Odkar je Radio-Paris postal National-Radio, je odpovedal vse verske programe. Sloviti p. Lhande S. J. ne sme več govoriti! Francoski katoličani se vprašujejo, komu je pač mogel biti p. Lhande v spotiko? Saj je znano, da so njegove radiofonične verske govore z velikim zanimanjem poslušali milijoni, in med temi niso bili samo verni katoličani.

Namesto p. Lhanda in sličnih mož govori sedaj veliki laicissimi duhovniki Republike. So že začeli. Slavijo katoliške odpadnike. Gotovo čutijo to živo potrebo, ko se dan za dnem vrača toliko odličnih Francozov v katoliško Cerkev! Opevajo tudi zasluge revolucionarcev, kar je tudi zelo umestno v dobi, ko države komaj krotijo uporne elemente!

Ljudje se zgražajo. Toda to ni dovolj, pravijo Francozi v Belgiji. Pošljimo na Radio-Paris na tisoče protestnih pisem! Stane samo 1.75 fr.; in na bojkot katoličanov odgovorimo z bojkotom vseh francoskih proizvodov.

V starih časih je Bog dal, da niso kristjani niti tedaj nehali govoriti, ko so jim pogani jezik iz ust iztrgali. Naj da še našim rodovom to milost! Tudi p. Lhande ne molči: na valovih Radio-Luxembourg oznanja Kristusa.

V zadnjem času so se pojavile posebno v Franciji nove založbe, specializirane v pornografiji, po domače: v umazanosti. Pod krinko znanosti seveda. Zanimivo je dejstvo, da se to javlja prav v času, ko so bili Judje izgnani iz Nemčije, kjer je »Führer« z močno roko odstranil umazanost. Trdimo, da je tudi drugod še dovolj poštenih ljudi po raznih uredništvih, ki bi mogli alarmirati narod in ga opozoriti na to kugo in sramoto. Zakaj molčijo? Vsi ti ljudje bi se dvignili kot en mož, če bi komu na misel prišlo prodajati zastrup-

ljeno hrano, namenjeno psom, mačkam ali pa kanarčkom. Ali naš dober glas, naš čut za spodobnost in naša mladina morda ne velja toliko kot psi, mačke in kanarčki? — Morivec je tisti, ki mori. Evangelij pa pravi, da naj se ne bojimo toliko tistih, ki morijo telo, marveč tistih, ki morijo duše. Tudi verna katoliška mladina bi morala imeti pravico, da gre z odprtimi očmi skozi ulice in mimo izložb. Toda mi ji moramo klicati: pazi, zapri oči! Mar pa so samo tisti nevarni, ki zajemajo zanke nastavljaajo, in ne mnogo bolj tisti, ki jih nastavljaajo človeškim otrokom?

Luiza Francoska, ko je bila še otrok, je prezirljivo zbadla eno svojih spremljevalk, rekoč: »Zavedajte se, gospa, da sem hčerka vašega kralja!« — Zena pa ji je odgovorila: »In vi, princezinja, zavedajte se, da sem hčerka vašega Boga!« Kongreganist je otrok božji, ima obljubo Življenja in Kraljevanja.

1500 oxfordskih akademikov je zborovalo in pretresalo vprašanje: »More li Oxford verovati v krščanstvo?« Glavne misli zborovalcev je podal Balliol-ov učenec Addison, ki je izjavil: »Premoč krščanstva nad fašizmom ali komunizmom ali nad katerokoli socialno teorijo je v dejstvu, da je krščanstvo socialna filozofija plus največja moč sveta, ljubezen božja. Kristjani morejo še danes kakor pred 2000 leti obnoviti svet.«

Sv. oče mladini.

Ko je sv. oče dne 27. oktobra sprejel romarje katoliške nemške mladine, jim je dejal: »Eno, dragi sinovi, nam ostane, kar vsi lahko opravljamo in vršimo; eno, kar je najpotrebnejše, in — hvala Bogu — obenem tudi najlažje in najučinkovitejše: molitev. Nihče ne more reči: ne morem moliti. Nič ni tako lahko in nič tako mogočno pri našem dobrem Bogu kot molitev. Onemu, ki moli, je Bog obljubil vse, brez izjeme: »Molite in boste prejeli.« A dodal je še besedico: »Čujte!« To je: ne smemo zaspati, vedno moramo biti budni čuvarji, v čuječnosti živahni in delavni! Čuječnost in molitev; a tista čuječnost, ki jo misli Kristus, ki je delo, aktivnost, marljivost, skrbnost!« — Tudi za nas, kongreganisti! Oboje! Potem bomo kaj dosegli!

XXXII. mednarodni evharistični kongres

se bo vršil v Buenos Aires od 10. do 14. oktobra 1934. Priprave so že v teku. Tudi v Evropi se že gibljejo.

KONGREGACIJSKI OBZORNIK

Križanska dijaška kongregacija Brezmadežne v Ljubljani.

Že dolgo se nismo oglasili v »Naši Zvezdi«. Pa nikar ne mislite, da ta molk pomeni spanje. Tudi v letošnjem šolskem letu prav živahno delujemo v vseh treh skupinah naše kongregacije. Višja kongregacija ima 42, nižja pa 76 članov. Res pogrešamo letos več članov pri naših sestankih, pa to so bile suhe veje brez življenja, ki so same odpadle ali pa smo jih morali odžagati, kar je bilo naši kongregacijski rasti samo v korist! Zato pa se pripravljamo okrog 15 kandidatov na vstop v kongregacijo, da izpolnijo mesta tistih, ki so — ne v našo — marveč v svojo škodo postali nezvesti marijanskim idealom. Zaradi popoldanskega pouka je nekaterim članom obisk sestankov onemogočen, vendar pa pridejo v našo sredo vsaj vsak mesec, ko imamo recitirano sv. mašo s skupnim sv. obhajilom. K sestankom se zbiramo vsak teden. G. voditelj nam je položil na srce že marsikatero lepo misel in veliko dobrih nasvetov, da mladi fantje, kakor smo, tem lažje hodimo pravo pot skozi življenje v teh težkih in odločilnih časih. Včasih pa nam g. voditelj napravi veselje z lepim skioptičnim predavanjem, da se v duhu popeljemo za nekaj časa na Kitajsko, Japonsko, v Afriko itd. in vidimo, kakšno je življenje po svetu in kako se mora katoliška Cerkev povsod boriti za rešitev neumrjočih duš.

Važen apostolat vrši med nami tudi »Naša Zvezda«, saj šteje 67 naročnikov. Decembra meseca smo priredili božičnico s peštrimi sporedom, ki je zelo lepo uspela. Prostovoljne darove smo izročili v dobrodelne namene. Poleg tega smo zbrali tudi precej obleke, perila, čevljev itd., da smo kot običajno vsako leto obdarili otroke dveh revnih družin.

Za predpust nas je prišel pozdravit v kongregacijsko dvorano Scapin s svojimi zvijačami, ki nam je prinesel obilo smeha in dobre volje.

Veseli smo svoje kongregacijske skupnosti in upamo, da nas bo Brezmadežna, katere simbol se blesti na našem praporu, tudi v bodoče varovala kot svoje sinove in naše delo blagoslavljala.

P. F., tajnik.

† Stani Funtek v spomin.

Vsa bela si ležala med belim cvetjem!
Rožni venec Ti je ovijal roke, ki so oklepale križ,
na prsih pa Ti je blestela svetinja Brez-

madežne. Kako lepa si bila, Stana! Kakor nevesta!

Učiteljica in vzgojiteljica mladih duš si hotela postati. Začela si pri sebi. Zavedala si se, da more vzgajati le vzgojen človek. Za vzor si si izbrala vzgojiteljico učlovečene svetosti same — Marijo.

Ze si delala načrte, kako bo, ko boš stala sredi nedolžnih otrok, o katerih boš lahko rekla: »Meni jih je izročil Gospod, da jih vodim k Njemu.«

Pa ni bila božja volja. Videl je Gospod, kako si zorela pod varstvom Prečiste, pa Te je zrelo in vso nedotaknjeno hotel imeti pri sebi. Govorila si vdano, kot Tvoja Mati: »Zgodi se, fiat!« Smehljaje si sprejela trpljenje iz Njegovih rok in ga nosila dolge mesece. V trpljenju očiščena si odšla, me pa smo ostale, da vršimo delo, katero si hotela tudi Ti.

Stana! Naj nas spremlja pri delu med mladino Tvoja priprošnja, da bo naše delo blagoslovljeno.

Nikoli ne bomo pozabile na Te. Ljubeče se hočemo spominjati pri razvedrilu, pri delu in pri molitvi Tebe, vzorna in ljuba Stana!

Helena.

II. dijaška kongr. v Št. Vidu nad Ljubljano.

Skupno slovesnost na praznik Brezmadežne je popisala že naša prva kongregacija v zadnji številki. Dostaviti imamo le še to, da je isti dan naš g. voditelj sprejel 89 prvošolcev za kandidate. Kateri bodo vredni, bodo čez leto dni prestopili v kongregacijo.

Shode imamo vsako drugo soboto, ostale sobote pa navadno sestanke odsekov. Odseki so štirje: Pijev, misijonski, treznostni in literarni. Pijev nas spodbuja k ljubezni do Jezusa v zakramentu ljubezni in splošno k duhovni rasti. Goji ljubezen do svete Cerkve, letos daruje sv. maše za sv. očeta po navodilu Glasnika presv. Srca Jezusovega. Misijonski odsek pridno zbira male denarne prispevke, znamke in staniol, za Bengalijo pa duhovne darove. Treznostni odsek nas svari pred alkoholom s pretresljivimi zgledi iz vsakdanjega življenja. Literarni krožek ima živahne sestanke, manj živahno pa je sodelovanje pri kongregacijskem listu Jutranji zarji. Tovariši, skrbimo, da letošnji letnik ne bo zaostal za prejšnjimi!

J. P.

Kongregacija v Verzeju.

Kongregacijske sestanke imamo vsako nedeljo s tem-le dnevnim redom: molitev, čitanje zapisnika, deklamacija, govor, debata o govoru in slučajnosti. Govori so različne vsebine. Slučajnosti poročajo člani sami: če ni bilo kaj v redu med kongreganisti ali če kdo hoče kaj koristnega vpeljati. V slučajnostih se ravno najbolj kaže resen duh kongreganistov.

Da kongregacija lepše uspeva, ima njeno vodstvo še poseben tedenski sestanek, kjer pregledujejo pomanjkljave v kongregaciji in določajo nove ukrepe. Razen tega imata načelnik in tajnik še poseben mesečni sestanek pri preč. g. voditelju, kjer slišita želje in svete g. voditelja.

Vpeljali smo tudi tako zvane »posebne tedne«. Vsak mesec si izberemo en teden, v katerem molimo, se žrtvujemo za tisti na-

men, ki smo si ga določili. V decembru smo molili za Rusijo. Isto dela z nami družba presvetega Rešnjega Telesa. Na koncu tedna — v nedeljo — se vsi zberemo, naredimo govor o dotični stvari, za katero smo molili in po govoru se razvije prav živahna debata. Debatiramo o različnih stvareh.

Kongreganisti in kongreganistinje! Mi živimo pod okriljem naše predobre Matere. Smo v zavodu, zato ne vemo v popolni meri za težave, ki jih imate vi. Zavedamo se pa, da bijete resen boj za Kristusa in Marijo. Le naprej, ker Kristus bo vse poplačal! Mi pa vas spremljamo z molitvijo. Cesar vi ne boste mogli izvršiti v popolni meri, pa naj dovrši naša molitev. — Vsepopšod Kristus in Marija!

Uganka.

Rešitve pošljite do 1. marca. Kdor bo izžreban, bo dobil knjigo »Kristusov mladeček«.

Mohorjeva tiskarna v Celju r. z. z. o. z.

izvršuje vsa tiskarska dela: knjige, časopise, uradne, trgovske, industrijske, društvene in zasebne tiskovine lično, točno in po nizkih cenah

Knjigoveznica

se priporoča za vsa v knjigoveško stroko spadajoča dela, kot vezanje vsakovrstnih knjig, revij itd.

Knjigarna

in trgovina s papirjem ter pisarniški potrebščinami nudi veliko izbiro molitvenikov, šolskih, leposlovnih, znanstvenih in poslovnih knjig, papirja, šolskih zvezkov itd.

Mariborsko dijaštvo

kupuje vse potrebščine
in knjige v prodajalnah

Tiskarne sv. Cirila

Koroška cesta št. 5

Aleksandrova cesta št. 6

in

Valvazorjeva ulica št. 36

KNJIGE

ŠOLSKE IN VSE
DRUGE, DOMAČE
IN TUJE KUPITE V

**JUGOSLOVANSKI
KNJIGARNI**

V LJUBLJANI
(PRED ŠKOFIJO)

NOVA ZALOŽBA V LJUBLJANI

KONGRESNI TRG

Knjigarna — Pisarniške potrebščine

se priporoča pri nakupu
knjig, vseh vrst šolskih
in pisarniških potrebščin.
Ima v zalogi primerna
darila za vsako priliko.

Založba Cankarjevih in Finžgarje-
vih zbranih spisov in prvovrstnih
drugih izvirnih slovenskih knjig in
prevodov iz svetovne književnosti

Papir
šolske potrebščine
?

H. NIČMAN nasl.

*Prodajalna Katoliškega
tiskovnega društva,
Ljubljana, Kopitarjeva 2*

SALDA-KONTE
STRACE
JOURNALE
ŠOLSKE ZVEZKE
MAPE
ODJEMALNE KNJIŽICE
RISALNE BLOKE ITD.

NUDI PO IZREDNO UGODNIH CENAH

**KNJIGOVEZNICA
JUGOSLOVANSKE TISKARNE**

REG. Z. Z. O. Z.

V LJUBLJANI, KOPITARJEVA 6 II

KAR JE RES, JE RES!

Najlepše TISKOVINE, naj bodo že za
pisarniško porabo ali pa LITOGRA-
PIRANE ozir. tiskane v BAKROTISKU
za reklame namene, prav tako tudi
KLISEJE za naše oglase nam dobavi

**JUGOSLOVANSKA TISKARNA
V LJUBLJANI**

Izvršitev je prvovrstna, material brez-
hiben, cene so umerjene, dobava točna.
Telefon 2992

JOSIP OLUP, LJUBLJANA

Trgovina z manufakturnim blagom, moško kon-
fekcija in modnimi potrebščinami. Velika izbira
kamarnov, sukna in hlačevine iz priznane
najboljših angleških, čeških in domačih tovarn.
Velika zaloga moških in deških oblik ter vsa-
kovrstnega perila iz lastne tovarne Triglav.
Obleke in perilo se izdelujejo tudi po meri.

Trgovski prostori:

Stari trg št. 2, Pod Trančo št. 1 in Kolodvorska 8

MOJE NACELO JE:

dobro blago in najnižje cene

Priporoča se trgovina s
papirjem, devocionalijami
in šolskimi potrebščinami

ANTON SFILIGOJ

Ljubljana, Sv. Petra cesta 2

Ure, zlatnina,
optični
predmeti

LUKA VILHAR, urar
Ljubljana, Sv. Petra c. 36